

**“Nekārtīgie ūdeņi:
kartējot sastapšanās robežas starp
ūdeņainām materialitātēm”**

Mg.phil. studente Paula Lūcija Lejiņa

KONTEKSTS

Jaunā materiālisma (?) nostājas vides humanitārajās zinātnēs:

- Paļaušanās uz tehnoloģiskiem risinājumiem kā daļa ūdens krīzes problemātikas (Linton 2011);
- Pārmetums, ka lingvistiskā pagrieziena rīki izšķīdina materialitāti diskursos un stāstos (Ahmed 2008);
- Materiāli-semiotiskio mezglājumu pētniecība (Neimanis, 2017, Haraway, 2007);
- Pievēršanās pasaulei caur tēlainiem rīkiem – iztēlošanos, figūrām. (Campbell 2020);
- Jēga, ieskatīta materialitātē, paredz dinamisku un savstarpēju izmaiņu cilvēka-dabas un vairāk-kā-cilvēka attiecībās, un realitātes materializēšanās pieredzē vispār. (Deleuze, Guattari 1987).

Ūdens ir pateicīgs medijs, lai pārdomātu mijattiecības ar materialitāti kopumā

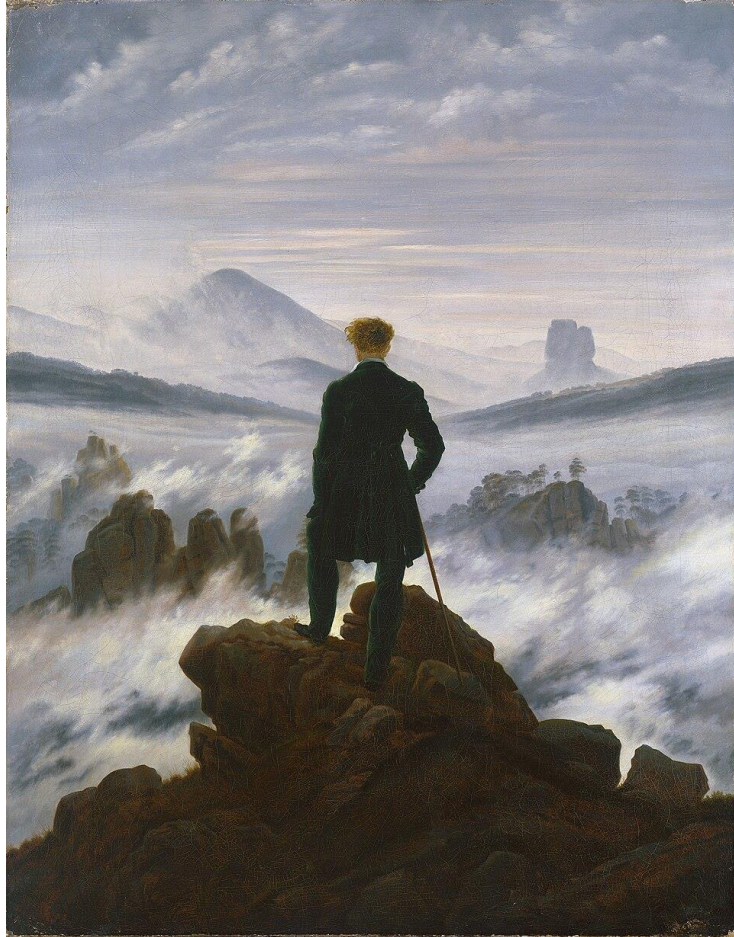
→ kā domāt pasauli un patību līdz un caur ūdens procesiem?

PROBLĒMA UN MĒRĶIS

- Kā procesuāli iztēloties mijattiecības ar materialitāti, kurā izmaiņas neaprobežojas ar antropocentriskām un hierarhiski pakļaujošām sadzīves formām?
- Kādas varētu būt mijattiecības, kur vairāk-nekā-cilvēka citi figurē kā aficēt- un rīcīb- spējīgi dalībnieki?

Mērķis: domāt ūdeņus līdzās citādības (*alterity*) figūrai, kas ierauta sociāli situētā, taču afektīvā un iemiesotā sastapšanās procesā, uzrādot alternatīvas mijattiecības.

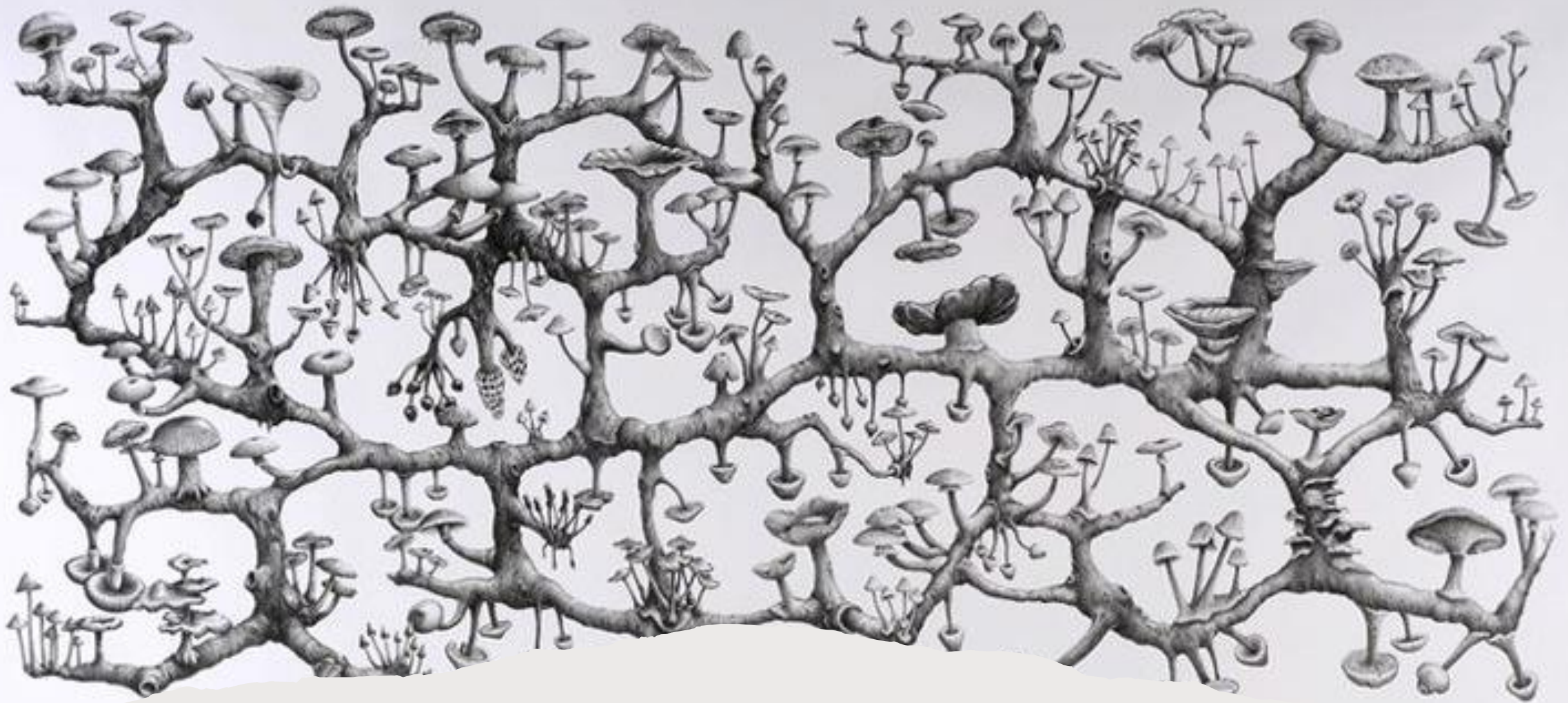
- “dzīvotās kartes” veidošana – šķetināt dažādu samudžināto ģeoloģiju dzīvotu pasaules ainu

D. C. Friedrich
Wanderer above the Sea of Fog

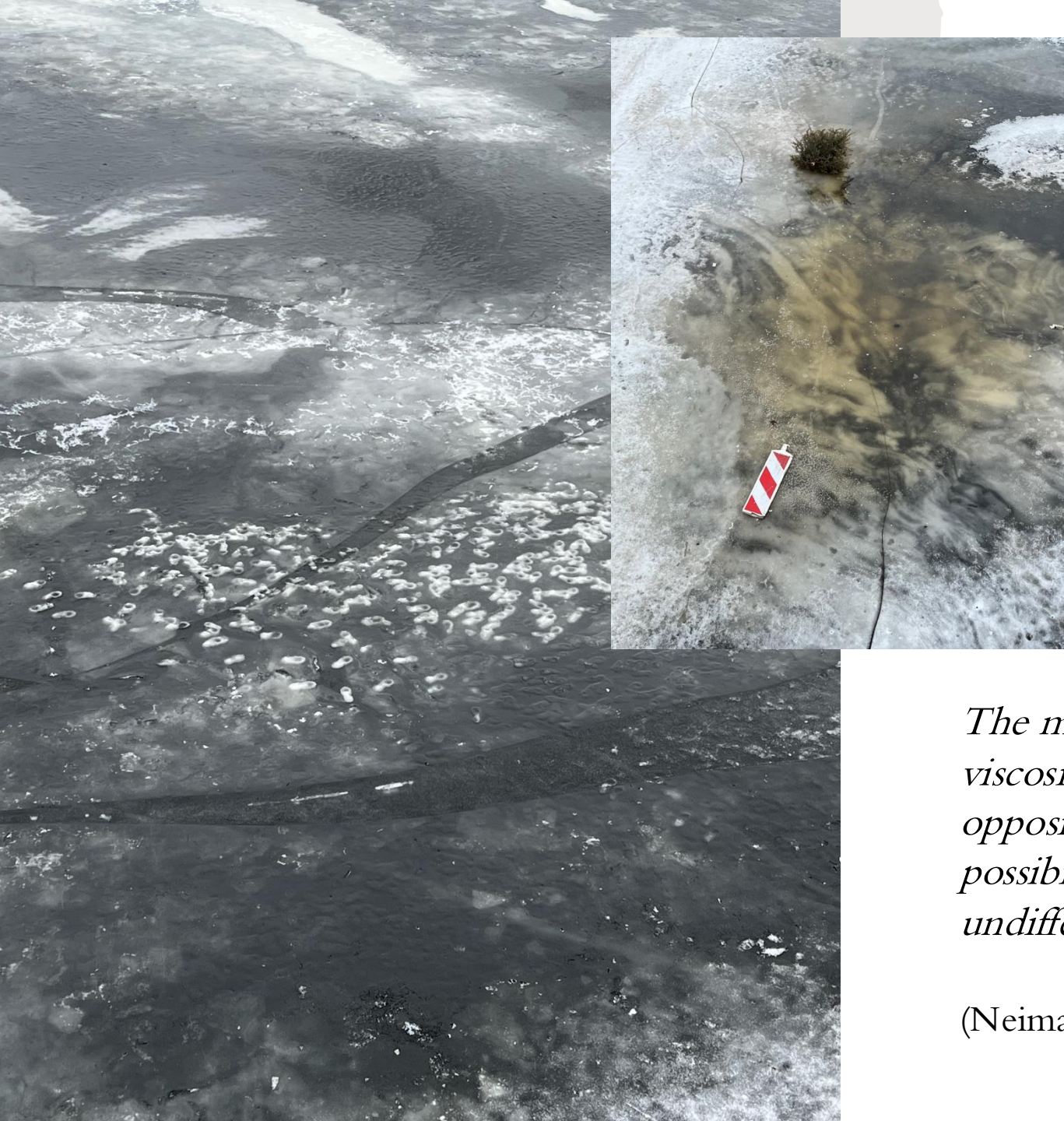
Dominējošās dabas ģenealoģijas:

- Rīgi duālistiskā skatu punktā balstīta tieksme pēc *(sa)kārtošanas*, opozicionāri aizpildot modernā ūdens figūru.
- Antropocentriskas, sarežģītību nonivelējošas modernisma un/vai romantizētas attieksmes.
- Modernais ūdens = H₂O

There are no points or positions in a rhizome, such as those found in a structure, tree, or root. There are only lines.

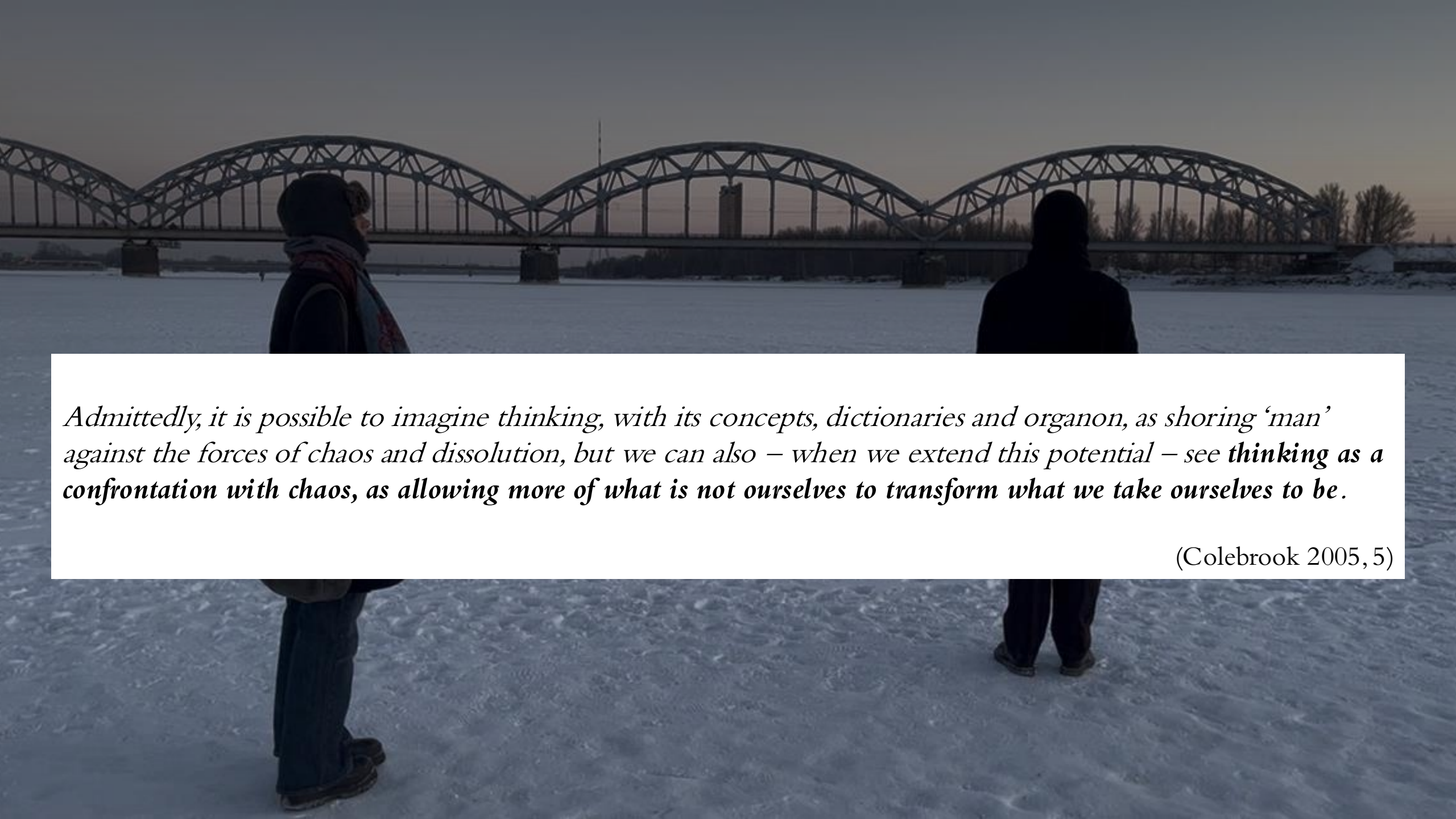
(Deleuze & Guattari 1987, 8)

- **Membrāna** kā robeža reizē iekļauj un izkļauj
- **Āda** kā jūtoša robeža

The membrane logic of ‘viscous porosity’ where viscosity draws attention to ‘sites of resistance and opposition’ rather than only ‘a notion of [porous] open possibilities’ that might suggest, again, that undifferentiated ‘we’.

(Neimanis 2017, 38)

*Admittedly, it is possible to imagine thinking, with its concepts, dictionaries and organon, as shoring 'man' against the forces of chaos and dissolution, but we can also – when we extend this potential – see **thinking as a confrontation with chaos**, as allowing more of what is not ourselves to transform what we take ourselves to be.*

(Colebrook 2005, 5)

PALDIES!